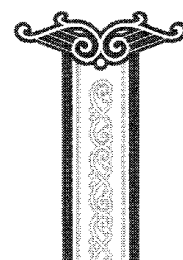

עם גדולי הדור

שלו מאנשי החברא קדישא, עברו בירושה אצל צאצאיו, והיו מונחים ברשותו של הדעת סופר, והדעת סופר הראה אותם להרה"ק מבעלזא זי"ע, וזכורני שהרה"ק מהר"א זי"ע לקח את הנרות והקריבם סמוך לעינוי הקדושות, והחשיב זאת כסגולה לרפואה בשביל עינוי, משום שחפץ השייך לצדיקים ענינים גדולים טמונים בו.

הגה"צ רבי נתן גשטטנר שליט"א אב"ד ור"מ קרית אגוד"י-ב"ב
"חודש בחודשו", מנ"א תשס"ו, ע' ו'

כשבאו להציע לי לעמוד לשרת בקודש ב"קהל יראים חוג חתם סופר בני - ברק" תנאי התנו עמי העומדים בראש הקהל שלא אלביש לרגלי "ווייסע זאקן" [פוזמקאות לבנים] כמנהג החסידים. נכנסתי לקודש פנימה למרן הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע למען יהיה לי לעינים, להנחותני הדרך אם להענות לתנאים זה או שמא לדחותו.

השיבני מרן ז"ל כשבת שחוק נסוכה על פניו הקדושות: **"ס'איז כדאי פאר די חתם סופר אידען אזוי פיל נאך צו געבן"** [כדאי הדבר לתת כה רבות למען היהודים הנעים אחר החתם סופר]. והוסיף: **"אונז בעלזער אידען זענען תמימים, אבער די חתם סופר אידען זענען תמימים שבתמימים"** [אנו חסידי בעלזא יהודים תמימים אנחנו, אולם יהודי ה"חתם סופר" תמימים שבתמימים המה].

ותמך דבריו בסיפור מעשה: "חתם סופר איד" שפתח לו חנות ירקות למחיתו דומני שנעל מנעלים צהובים לרגליו, ובא אלי קודם שנת השבע שנת השמיטה - וסיפר שמכר חנותו לאחר, מאחר שלא רצה לסמוך על "היתר מכירה" של המדינה שנעשתה על ידי הרבנות הראשית, ובא לשאול מה לעשות עם כסף המכירה שנמצא ברשותו.

"הנכם מבינים", פנה אלי מרן, **פשיטא היה לו לאותו יהודי, שעליו למכור החנות ולא לסמוך על "היתר המכירה", ובזאת לא הסתפק כלל, כל שאלתו היתה "מה לעשות בדמי המכירה"**. אלו היו דברי מרן ז"ל, ואלו היו שבחיו על "יהודי החתם סופר".

תקמ

הגה"צ רבי יצחק שלמה אונגר זצ"ל גאב"ד חוג חת"ס - ב"ב
"רשומים בשמך" (ב"ב תשס"ז) ע' ע"ד

